

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Jött egy ember

Jött egy ember, és kiállt a térre,
a tömeg csak nézte, hogy most majd végre
lángokba borul újra Babilon.

Azt hitték, valóság, de csak papíron
létezett az egész. Salom.

Jött egy ember, és kiállt a térre,
az elvakult tömeg igaznak vélte:

– Ma velünk szemben minden hatalom,
de majd együtt győzünk, mert úgy akarom,
csak tartsatok velem! Salom.

Jött egy ember, kiált az égre,
visító gyermeket ringat kezébe ':

– Uram, most segíts! Védj meg, irgalom!
– A dühödt tömegnek meg nem tilthatom,
hogy Barabást mentse. Salom.

Tudom...

Ma, pont ma simogat a fény újra.

Véget ért a tél végleg? Nem henyélek...

Csak nézem, ahogy az autók zúgva
intenek búcsút alattam a térnek...

Lenin? Messze már, távoli emlék:

voltam gyermek én is, az akácillat

tavasza, zsongás, szerelem. Nemrég vendég

voltam múltamban: kezem durván zsibbad,
felelés. Szívem gőzgép, de talán

tudom a választ mára, vagy csak kong

üresen a fej... Ha rang nincs kabáton,

nincs tisztelet, csak hümmögés... Még csapong

gondolatom, de mindenem családom,

s boldog vagyok velük Isten teraszán...

Éjszaka

Éjszaka. Képek a falon.
Én már nagyon, nagyon, de nagyon...
Előre, jövőbe látók:
de nem találtok, meg nem találtok...
Egyedül. Lángod, ha éget,
szívem parázslík, szívem teérted...
Elmerül magában végleg:
egy hangra fel, a hangra ébredj...
Éjszaka. Lelkem a havon,
Jézust hívnám, adom, nem kapom...
Előre, kettesbe váltók!
Ma vigyáznak ránk, vigyáznak rátok.
Egyedül. Bennem, ha fények
gyúlnak ki végre, sose ér véget...
Elmerül. Két szemed élek
nélkül látja a forrást. Ébredj!

Magom

Végre értem magamat,
csak magomra hallgatok.
Meghalt bennem a nemzet,
én csak magamnak vagyok.
Jobbról, balról is csak én,
már nincs ellenem senki,
némák már a fegyverek,
nincs miért öltre menni.
Keresztem eleresztem,
vigyék mások! Míg ások
egy új hazát magomnak,
Istenemre találok.
Itt egyedül, remekül
megleszek, s majd végtelen
éber álmom közepén
szárnyat bont az értelem...

Határok

Határok mindenhol,
hat árok magába temet,
meghalnék én is,
ha tudnék, de nem lehet...
Jézust a keresztre,
hogy az istenét eressze,
kezet a tálba,
de Pilátusnak is gyáva...
Volt egy ország: vágya
szabadnak lenni örökre,
de csak vadabbak
jöttek, s lökték közönybe...
Messze az ég alatt
él az ember, ki néhanap
folyóban állva
népét szeretetre áldja...

A filmnek vége

Huszonegyre lapot, az időnk véges!
Letöltenék egy appot, győzni édes
virtuális térben, istennek látszom,
én vagyok az érem, magamért játszom.
Nézd, a való világ dühöngve tombol,
válláról unt kabátként majd legombol.
Az ember embernek kínzó férge...
Szereposztás pereg... A filmnek vége.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>